

2011. DECEMBER 1. CSÜTÖRTÖK

2TIMÓTEUS 4,1–5

BALOG MARGIT

Az evangéliumi szolgálat hű betöltése

^{4,1}Kérve kérlek az Isten és a Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat; az ő eljövételére és országára kérlek: ^{4,2}hirdesd az igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő, feddj, ints, biztass teljes türelemmel és tanítással. ^{4,3}Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem viselik el, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük. ^{4,4}Az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mondákhoz odafordulnak. ^{4,5}Te azonban légy józan mindenben, a bajokat szenvedd el, végezd az evangélista munkáját, töltsd be szolgálatodat.

Amit a textusról tudni kell:

- exegetikai megjegyzések
- teológiai összefüggések feltárása

Az utolsó fejezet az elsővel párhuzamosan kerekezi a levél tanítását, foglalja össze a pozitív és negatív útmutatásokat, és állítja újra Pált példaként Timóteus elé. Ezek Pál utolsó szavai hozzá, mondanivalója eléri ünnepélyes, sürgető

csúcspontját, a testamentum erejével.

A bevezető esküformula, mely Istenre és Jézusra hivatkozik mint a felhatalmazás mögött álló tekintélyekre, már ismerős (2Tim 2,14. 1Tim 5,21.), itt Krisztus munkájáról szól ez előbbiektől részletesebben.

- a) ő az eljövendő bíró
- b) Krisztus epifániája (itt parousia)
- c) Krisztus királysága, bár az Újszövetség Isten királyságáról beszél, de értelmezhető a Zsolt 110,1. óskeresztyén tradíciója alapján, mely szerint Isten adja a királyságot Krisztusnak, majd az 1Kor 15,24–28 értelmében végül Krisztus visszaadja az uralmat Istennek.

A végső intelmeket tehát még ünnepélyesebbé teszi az epifánia várása, mint Timóteus megbízásának végső perspektívája, ennek tudatában kell végeznie szolgálatát, hogy az megálljon a végső számonkérés idején is.

Az intelmek Timóteus tanító és igehirdetői szolgálatára vonatkoznak, az Ige szolgálatára, mely nem más mint az igazság, az egészséges tanítás, az evangélium szolgálata. Ezt kell gyakorolnia

akár alkalmas az idő, akár nem, függetlenül a körülményeitől, azok nem tarthatják vissza, minden helyzetben hűségnek kell lennie megbízatásához.

Az igehirdetői magatartást példázzák Pál szavai az olvasók számára. Egyensúlyban vannak a negatív és pozitív kifejezések, azaz a szóbeli helyreigazítás és a bátorítás egyaránt a tanítás része, és mindkettő gyakorlásához türelem szükséges.

Kiknek szól az evangélium? A hallgatóságot jellemzi a következő szakasz:

- a) az emberek nem hajlandók az egészséges tanításra figyelni,
- b) viszkető füllel, azaz kíváncsian minden érdekes és különös dologra, keresnek maguknak tanítókat, akik az ő érdekeiket és vágyaikat szolgálják ki.
- c) Ennek eredménye, hogy eltérnek az igazságtól, és a mítoszokhoz fordulnak.

A kortársak nyugtalanul keresnek, mindig valami új dologra, új emberre, mesterre éhesek, de csak az érdeklí őket, ami kielégíti önző, önkényes ösztöneiket, azok, akik szenvedélyeikre szabják a mondandójukat. Olyanok, mint a betegek, akik hallani sem akarnak az orvosságról, sőt utálattal elfordulnak tőle. Helyette inkább azt hajszolják, ami növeli a bajt, táplálja a betegséget.

Mi ajánl Pál Timóteusnak ilyen helyzetben? Próbáljon versenyezni a népszerűségben a divatos irányzatokkal és hirdetőivel? Az utolsó tanács, hogy tegye a dolgát következetesen jóban és rosszban. Türelmesen, fegyelmezetten végezze az evangélium szolgálatát minden vonatkozásban, az ezzel járó szenvedést is vállalva, így lesz teljes/tökéletes a munkája.

Pál józanságra inti Timóteust, a valóságon, az evangélium igazságán tájékozódva nem sodródik, nem csábítható el, mint a szeszélyes tömeg. Az ellenséges környezetben sem válik bosszúállóvá vagy megkeseredetté, ha türelmesen/nagylelkűen bánik azokkal, akik rá vannak bízva.

Az egyház, a gyülekezet, a keresztyén ember küldetése az evangélium hirdetése minden lehetséges módon és formában, hogy Isten üzenete eljusson minden emberhez ezen a világon. Hogyan hirdessük, és hogyan fogadják a hallgatók? Erről beszél Pál utolsó szavaiban is Timóteusnak.

Az Ige hirdetése lehetőség, de lehet válságban is, amikor nyíltan és világosan fel kell tennünk a kérdést: Úgy hirdetjük-e, ahogyan arra az embereknek szüksége van, vagy azzal kell szembesülnünk, hogy a hallgatóink teljesen mást várnak tőlünk?

Timóteus is ilyen helyzetben volt. A hallgatóság kíváncsian érdeklődik, de nem elégíti a hallott tanítás, nem felel meg igényeinek, ezért máshová fordulnak.

Mit tegyen ilyenkor a pásztor? Benne van a hiba, az ő felelőssége, mert hiányzik valami az igehirdetéséből, túl kevés vagy túl elvont? Azzal van a baj, amit mondunk vagy azzal, ahogyan mondjuk?

Vagy mégsem? Mert a hallgatóság nem az Isten üzenetét, igazságát akarja hallani, hanem önmagát keresi, nyugtalan és újságra éhes?

A gyülekezet élete, növekedése múlhat azon, hogy őszintén, nyíltan merjük feltenni a kérdést, ha baj van, és közös felelősséggel keressük a választ, a megoldást.

Az Ige hirdetőjének magatartása

Milyen legyen az igehirdető magatartása a kritikusokkal; az ellenségesekkel, a vitatkozókkal, a soha meg nem elégedőkkel?

Pál tanácsai

- következetesség minden körülmények között, mert nem a népszerűség, az elvárásoknak való megfelelés a mérce, hanem a nehéz helyzetekben való hűséges helytállás, megmaradás
- józanság, mely a realitásokon, az evangélium igazságán tájékozódik, így nem vonzzák és sodorják a napi, aktuális jelszavak, múló divatok
- igehirdetésében egyensúlyban van a helyreigazítás és a biztatás, tudja, mikor éppen melyikre van szüksége a gyengéknek, utat tévesztetteknek,
- nagylelkű és türelmes, azaz az ellenséges környezetben sem válik bosszúállóvá vagy megkeseredetté azokkal szemben, akik rá vannak bízva, vállalva a szolgálattal együtt járó áldozatokat és szenvedést.

Az Ige hallgatói

Nem önmagukat, saját érdekeiket, vágyaikat keresik a közösségben, hallják meg az elhangzottakból, nem a népszerű igehirdetőket hallgatják, válogatják meg, hanem a nekik szóló üzenetet akadják meghallani. Így lesznek ők is az Ige továbbadói életükkel és tetteikkel is mások számára.